

Advent

ČASOPIS CIRKVI ADVENTISTOV
SIEDMEHO DŇA

8/2014

Kristova metóda

Prednášky
modlitebného
tyždňa

Ellen Whiteová v knihe Cesta ku zdraviu a životnej harmónii píše: „Pri styku s ľuďmi môže mať úspech iba Kristova metóda. Spasiteľ sa stretával s ľuďmi a oni cítili, že chce ich dobro. Prejavoval o nich záujem, súcitol s nimi, naplňal ich potreby a získaval si ich dôveru. Potom ich vyzval: „Nasledujte ma““. (str. 92)

Kristus sa zaujímal o celého človeka – o každú oblasť života človeka – telesnú, duševnú, sociálnu i duchovnú. Slúžil ľuďom tam, kde sa práve nachádzali – v mestách, na dedinách, na cestách, v ich domovoch, pri studni, a dokonca aj na kríži. Nezdráhal sa ísť kamkoľvek, kde bol niekto, kto mohol byť zachránený. Praje si, aby nás obohacoval vzťah s ním aj naša láskyplná služba a starosť o iných. Prednášky tohtoročného modlitebného týždňa nesú názov: „Kristova metóda“. V jednotlivých úvahách budeme sledovať, ako sa Kristus venoval uzdravovaniu a akú zásadnú úlohu zohrala táto služba pri oslovovaní ľudí. Chceme Vás pozvať, aby ste sa tento týždeň pripojili k čítaniu prednášok. Spoločne prosíme Pána o pomoc pri realizácii predstavených princípov, ktoré majú pomôcť v našej snahe priviesť ďalších ľudí ku Kristovi.

Ak máte doma deti, môžete využiť čítanie pre deti, ktoré pripravila Linda Koh, vedúca oddelenia detí pri Generálnej konferencii.

Verím, že nám ako celosvetovej cirkevnej rodine Pán Boh požehná toto modlitebné stretávanie, aby sme sa naučili používať Kristovu metódu, keď očakávame jeho skorý príchod.

TED N. C. WILSON,
PREDSEDA GENERÁLNEJ KONFERENCIE
CIRKVI ADVENTISTOV SIEDMEHO DŇA

PRVÁ SOBOTA

SLŮŽME DRUHÝM AKO KRISTUS

V mestečku Kafarnaum žil zavrhnutý, bezmocný invalid. Prepadol zúfalstvu, lebo stratil akúkoľvek nádej. Zatrpknutý a plný sebalútosti si uvedomoval, že ochorel v dôsledku svojho života v hriechu. Bol to smutný prípad človeka, ktorý ochorel telesne, duševne aj duchovne. Utešoval sa nádejou, že by mu mohli pomôcť náboženský vodcovia. Jeho nádej sa však rozplynula v momente, keď ho práve oni vyhlásili za nevyliciteľného. Zmalomyseľnený a uzavretý v bolesti trpel deň za dňom.

A práve v tomto čase počul prvýkrát o Ježišovi. Dozvedel sa, že uzdravil mnohých, rovnako hriešnych a bezmocných ľudí, ako bol on. Jeho priatelia ho povzbudzovali, aby sa za ním vydal. On si však uvedomoval, že si svoje ochorenie spôsobil hriešnym životom. Tak veľmi si ale prial zbaviť sa bremena hriechu. Túžil po stretnutí s Ježišom, aby mohol prijať istotu odpustenia. Nemohol už ďalej váhať, lebo sa ocitol na pokraji telesného kolapsu. Požiadala priateľov, aby ho priniesli k Ježišovi, a oni mu ochotne pomohli. (Mar 2,3) Je úžasné, keď máme duchovne prebudených priateľov, ktorí nám môžu pomôcť prísť k Ježišovi!

Keď sa táto malá skupinka priblížila k domu, kde práve Ježiš učil, mali vážny problém: zástup okolo Krista bol nepreniknuteľný. Spasiteľa nemohli vidieť ani počuť. Niekoľkokrát sa pokúsili pretlačiť davom, ale bez úspechu.

Zúfalá túžba vidieť Ježiša

Ochrnutý muž bol zúfalý. Bol Ježišovi tak blízko, a predsa tak ďaleko! Presvedčený o tom, že Ježiš je

jeho jedinou nádejou, aby získal pokoj a odpustenie, sa rozhodol, že urobí všetko, len aby sa s ním stretol. S priateľmi mali odvážny plán. Skúsia ho spustiť do domu cez strechu. Evanjelium podľa Marka naznačuje, že muži rozobrali časť strechy. Predstavme si ten zmätok vo vnútri domu, keď začali padať kusky stropu. V Písme je napísané: „... otvorili strechu tam, kde bol Ježiš, a otvorom spustili lôžko, na ktorom ležal ochrnutý.“ (Mar 2,4) Nosidlo s ochrnutým bolo spustené až k Ježišovým nohám. Ježiš mu pohliadol do očí a hneď pochopil celú situáciu. Kristus prišiel na tento svet, aby dal ľuďom nádej. Ochrnutý muž možno od Ježiša čakal slová uznania o tom, akú mal on a jeho priatelia vieru – vieru, ktorou sa prebúrili aj cez strop! Marek však zaznamenal Kristove slová: „Syn môj, odpúšťajú sa ti hriechy!“ Tieto slová zneli ušiam ochrnutého muža ako hudba. Z jeho pliec spadla obrovská ťarcha. Vďaka odpusteniu konečne pocítil pokoj. „Úprimnou vierou prijal Spasiteľove slová ako záruku nového života. Nič iné si už nežiadal, ticho a pokojne ležal s pocitom nevysloviteľného šťastia. Nebeské svetlo mu žiarilo z tváre a ľudia s údivom hľadeli na tento výjav.“ (Ellen Whiteová, Túžba vekov, str. 171)

Čo je ľahšie?

Samolúbi náboženský vodcovia v miestnosti si vymenili pohľady, lebo si spomenuli, ako bezcitne zavrhlí tohto chorého chudáka. V srdciach obvinili Ježiša z rúhania a túto udalosť si uložili do pamäti ako budúcu zámienuku pre jeho ukrižovanie. Ježiš

poznal ich myslenie. Obrátil sa na nich a položil im otázku: „Čo je ľahšie? Povedať ochrnutému: Odpúšťajú sa ti hriechy — alebo povedať: Vstaň, vezmi si lôžko a choď! Aby ste však vedeli, že Syn človeka má moc odpúšťať hriechy na zemi, povedal ochrnutému: Hovorím ti, vstaň, vezmi si lôžko a choď domov!“ (Mar 2, 9–11)

Ochrnutý vyskočil na nohy ako mladý muž. Vyžiarovalo z neho zdravie. Akú úžasnú lásku voči nemu Ježiš prejavil! Uzdravuje hriešnikov a dáva im nový život! Tohto muža uzdravila rovnaká moc, aká stvorila život. Skutočnosť, že Kristus uzdravil telo chorého, je dôkazom jeho moci, ktorá dokáže uzdraviť aj ľudské srdce.

Mnoho ľudí potrebuje pomoc

V dnešnom svete ľudí ochromujú starosti, strach a pocity viny. Žijú v beznádeji. Ťazia ich bremená a hľadajú úľavu. Ellen Whiteová v knihe *Cesta ku zdraviu a životnej harmónii* napísala: „Všade sú srdcia, ktoré dychtia po niečom, čo nemajú. Túžia po sile, ktorá ich vyslobodí z otroctva zla, pomôže im zvíťaziť nad hriechom a vráti im zdravie, život a pokoj. Mnohí z tých, ktorí kedysi zakúsili moc Božieho slova, žijú teraz tam, kde Boh nie je uznávaný, a predsa túžia po jeho prítomnosti. Svet dnes potrebuje to isté, čo potreboval pred dvoma tisícročiami – vidieť a poznať Krista. V oblasti telesnej, duševnej a duchovnej musí nastať náprava. Tá sa môže uskutočniť len Kristovou milosťou. Pri styku s ľuďmi môže mať úspech iba Kristova metóda. Spasiteľ sa stretával s ľuďmi a oni cítili, že chce ich dobro. Prejavoval o nich záujem, súcítil s nimi, naplňal ich potreby a získaval si ich dôveru. Potom ich vyzval: ‚Nasledujte ma.‘“ (str. 91–92).

Ježišov príklad

Kristus sa zaujímal o každú oblasť života človeka – telesnú, duševnú, sociálnu a duchovnú. Slúžil ľuďom tam, kde sa práve nachádzali – v mestách, na dedinách, na cestách, v ich domovoch, pri studni, a dokonca aj na kríži. Nezdráhal sa ísť kamkoľvek, kde bol niekto, kto mohol byť zachránený.

Ak ho chceme v jeho službe nasledovať, musíme robiť to isté.

Aby sme naplnili prorocké poslanie Božej cirkvi – „ostatku posledných dní“ – musíme ľuďom odovzdávať dobrú správu tam, kde sa nachádzajú – rovnakým spôsobom, ako to robil Kristus. Žijeme vo svete, v ktorom viac ako 50 percent ľudí býva v mestách. Bez ohľadu na to, kde žijeme a pracujeme, pripojme sa k veľkému dielu oslovovania ľudí, ktorí žijú v mestách na celom svete. Nasledujme Kristov príklad a snažme sa zasiahnuť a osloviť ľudí tam, kde žijú. Pripojme sa k Božiemu ľudu na celom svete v mimoriadnom úsilí pri evanjelizácii v mestách.

V knihe *Lekárska služba*¹ Ellen Whiteová napísala: „Posolstvo, ktoré nám odovzdal Boh v minulosti, sa nezmenilo. Ťažiskom práce v dnešnej dobe je práca v mestách. Ak budeme pracovať v mestách tak, ako si to praje Boh, povedie to ku vzniku takého mocného hnutia, aké sme ešte nezažili.“

Zatiaľ sme ešte toto „mocné hnutie“ nezažili. Modlime sa a v pokore hľadajme Božie nasmerovanie ako cirkve. Žiadajme Boha o vyliatie neskorého dažďa Ducha Svätého, aby toto mocné hnutie mohlo nastať. Očakávajme skorý Ježišov príchod. Svet je unavený. Nasledujme príklad Krista, choďme do miest a oslovujme ľudí, ktorí v nich žijú.

Služba ľuďom vo všetkých oblastiach života

Boh – Stvoriteľ ľudí a všetkého, čo je na svete – dal vo svojom Slove veľa rád, vďaka ktorým sa môžeme starať o svoje zdravie v každej oblasti nášho života. Chce nás oživiť a obnoviť prostredníctvom moci Ducha Svätého. Praje si, aby sme pochopili, že nás stvoril na svoj obraz ako celistvé bytosti.

Ako adventisti siedmeho dňa vnímame človeka v jeho celistvosti. Toto pochopenie „celého človeka“ nás vedie k tomu, že ľudí vo svojom okolí oslovujeme vo všetkých oblastiach života. Zbory, jednotliví členovia a skupiny mladých ľudí uskutočňujú mnoho rôznych aktivít na oslovenie verejnosti: zdieľajú svoju vieru s priateľmi a známymi, vedú biblické hodiny či prednášky, stretávajú sa v malých skupinkách, angažujú sa v zdravotných aktivitách

¹ Lekárska služba, str. 304

a v humanitárnej organizácii ADRA, chodia od domu k domu ako knížni kolportéri, prevádzkujú poradenské strediská a vegetariánske reštaurácie alebo pracujú s deťmi a mladými ľuďmi. Je to množstvo aktivít inšpirovaných Duchom Svätým. Potrebujeme, aby spolupracovali kazatelia, členovia cirkvi aj profesionáli v rôznych oblastiach vo vzájomne prepojenej službe.

Ellen Whiteová napísala²: „Každý kazateľ evanjelia by mal byť pripravený, aby vedel vykonávať zdravotno-misijnú činnosť. Zdravotno-misijná práca by mala byť prepojená so zvestovaním evanjelia tak úzko, ako je ruka spojená s telom. Odpor voči pokynom o princípoch zdravotnej reformy je výrazom nechoty k sebazapreniu. V našich veľkých mestách musí ísť zdravotno-misijná práca ruka v ruke so zvestovaním evanjelia. Tá bude otvárať dvere pravde evanjelia.“

Boh nás vyzýva, aby sme začali s komplexnou zdravotnou misiou vo veľkých mestách. Je nevyhnutné, aby organizačné zložky cirkvi spolupracovali s podpornými organizáciami pri oslovovaní spoločnosti a pri záchrane ľudí pre Krista. Ježiš počas svojej služby v mestách aktívne „učil v ich synagógach, hlásal evanjelium o kráľovstve a uzdravoval každú chorobu a každý neuh“. (Mat 9,35) Svojím učením a pôsobením obnovoval „celostné zdravie“ ľudí. Zvestoval obnovu plného života a až potom vysielal ľudí s príkazom: Hlásajte to svetu.

Kristovo povolanie

Matúš vo svojom evanjeliu zaznamenáva, ako Ježiš s veľkým súcitom pozoroval ľudí a videl, že „boli zbedačení a sklesnutí ako ovce bez pastiera“. (Mat 9,36) Ľudia v dnešnom svete sú unavení a rozpoltení. Túžia po niečom skutočnom a pevnom, čo by im poskytlo bezpečie a pokoj – po tom, čo by ich ochránilo, ako chráni pastier svoje ovce. Ježiš pozýva každého z nás, aby sme si zvolili plný život v Kristovi, aby sme boli vo všetkých oblastiach uzdravení pôsobením Svätého Ducha, aby sme sa mohli stať pastiermi pre ľudí, ktorí sú „zbedačení a sklesnutí“ okolo nás.

Boh nás pozýva, aby sme sa stali súčasťou jeho veľkého, jednotného a prepojeného tímu oddaných nasledovníkov, ktorí prejavujú súcit všetkým vyčerpaným ľuďom, chorým telesne aj duchovne. Táto úloha je nesmierne veľká, a pracovníkov je málo. Už prichádza čas žatvy, ale stále je nedostatok oddaných misionárov. Prosme preto Pána žatvy, aby vyslal nových pracovníkov do žatvy. (Mat 9,37–39)

Sme ochotní prijať Kristovo uzdravenie vo všetkých oblastiach nášho života? Dovolíme Svätému Duchu, aby v našom osobnom živote uskutočnil oživenie a reformáciu, aby sme sa stali tými, ktorí slúžia tak, ako slúžil Ježiš? Sme ochotní vytrvať v diele záchranu druhých pre Krista – podobne, ako to urobili priatelia ochrnutého muža? Sme natoľko oddaní Kristovi, že toto dielo budeme konať v akýchkoľvek podmienkach a okolnostiach? Kristus príde skoro! Odovzdajme preto svoj život Ježišovi, prijmime jeho „metódu“, choďme tam, kam nás povoláva a robme to, o čo nás žiada. Oslovujme a získavajme druhých pre Krista.

Otázky na zamyslenie a rozhovor:

1. Predstavte si, že ste jedným z priateľov ochrnutého muža. Boli by ste ochotní rozobrať kus strechy, alebo by ste tento nápad považovali za nezmysel? Ako môžete prejavovať „vernú“ ľudom žijúcim okolo nás?
2. Premýšľajte o ľuďoch vo vašom susedstve. Ako ich môžete v praxi osloviť „Kristovou metódou“? Diskutujte o svojich predstavách v zbere.
3. Ako môžeme slúžiť iným, keď cítime, že sami ťažko zvládame vlastný život? Ako môže Kristova metóda zmeniť náš osobný vzťah k Ježišovi a pomôcť nám znovu si ujasniť naše povolanie?

TED N. C. WILSON,
PRESEDA GENERÁLNEJ KONFERENCIE
CIRKVI ADVENTISTOV SIEDMEHO DŇA

² Rukopis 117, 1901

NEDEĽA

ZAKÚŠAJME MOC VIERY

Už takmer tridsať rokov vedci dôkladne skúmajú vzťah medzi vierou všeobecnou a vierou náboženskou. Viera prospieva telesnému, duševnému aj emocionálnemu zdraviu človeka. Napriek tomu, že výskumy stále pokračujú, je tento fakt už dokázaný. Svetoznáme univerzity, národné zdravotnícke centrá i súkromné organizácie dochádzajú k rovnakým výsledkom. Pevný systém viery môže výrazne prospievať ľudskému zdraviu.

V Kalifornii sa uskutočnil výskum, ktorý odhalil, že ľudia, ktorí sa aktívne zapájajú do rôznych cirkevných programov, sa menej stresujú kvôli finančiam, zdraviu a ďalším každodenným záležitostiam. Iné výskumy potvrdzujú, že spiritualita znižuje výskyt samovrážd, užívanie alkoholu a drog, kriminalitu a rozvodovosť. Štúdia Kolumbijskej univerzity priniesla zaujímavý výsledok: ženy, ktoré mali veriace matky, majú o 60 % menšiu pravdepodobnosť výskytu depresí počas nasledujúcich 10 rokov ako tie, ktorých matky neboli nábožensky založené. Iná štúdia odhaľuje, že dcéry, ktoré patria do rovnakej náboženskej skupiny ako ich matky, prežívajú o 71 % menej negatívnej a depresívnej nálady a synovia dokonca o 84 %³. Na základe týchto a podobných výskumov vedci potvrdzujú, že pevný základ osobnej viery môže zlepšovať ľudské zdravie.

Viera mení okolnosti

Ako Biblia opisuje pravú vieru? „Viera je zárukou toho, v čo dúfame a zdôvodnením toho,

čo nevidíme.“ (Žid 11,1) Viera sa pozerá dopredu, lebo je „základom skutočností, v ktoré dúfame“. Slovo „spoľahnúť sa“ v pôvodnom jazyku znamená tiež „základ“. To naznačuje, že viera je skutočným základom nášho života. Ale viera tiež „vzhlíada hore“, pretože poskytuje istotu o tom, „čo nevidíme“.

Viera znamená istotu, že Boh nakoniec naplní naše túžby. Viera dôveruje, že Boh nám dá silu zvíťaziť nad každou ťažkosťou, prekonať všetky prekážky – a to až do dňa, keď prijmem konečnú odmenu v Božom večnom kráľovstve.

Ellen Whiteová o podstate viery napísala: „Viera znamená dôverovať Bohu; veriť tomu, že nás miluje a pozná, že najlepšie vie, čo je pre nás dobré.“ (Výchova, str. 150) Viera oživuje celú bytosť a rozhrieva srdce. Viera obnovuje nádej a pozdvihuje náš pohľad od toho, čo je, k tomu, čo bude. Viera dôveruje Božím zaslúbeniam a prijíma Božie dary ešte predtým, než sa stanú skutočnosťou. Viera znamená uzdravenie.

Hrdinovia viery

Viera pomáhala hrdinom Starej zmluvy, aby dokázali prekonať ťažké životné okolnosti a ostali verní Bohu. List Židom nám v 11. kapitole pripomína Ábela, Henocha, Noacha, Abraháma, Sáru, Jáka, Jozefa, Mojžiša a mnohých ďalších. Viera im v priebehu života dodávala silu a odvalu. Ich mená sú zapísané vysoko v nebeskej „sieni slávy“.

³ Publikované v časopise Journal of the American Academy of Child and Adolescent Psychiatry, 1997.

Je veľmi prekvapujúce, že ako prvý je spomenutý muž, ktorý vzápätí zomrel. Nikde v jeho príbehu nenájdeme zmienku o zázračnom vyslobodení. „Vo viere Ábel priniesol Bohu lepšiu obeť ako Kain a ňou si získal svedectvo, že je spravodlivý, a Boh vydal o jeho daroch svedectvo; a ňou ešte aj ako mŕtvy hovorí.“ (Žid 11,4) Biblia opisuje Ábela ako zbožného muža. Veril, a predsa bol zabitý. Je možné, že keby neveril, mohol žiť ďalej. Kain vieru nemal, a žil omnoho dlhšie. Ábel veril, a zomrel. Toto vyjadrenie môže zmiasť tých, ktorí chápu pravú vieru nesprávne. Viera nevedie vždy k „hollywoodskému šťastnému koncu“ – a predsa stojí za to veriť.

O Henochovi je napísané: „Pre vieru bol Henoch prenesený, aby neuzrel smrť, a nenašli ho, lebo Boh ho preniesol. Ešte pred prenesením dostal svedectvo, že sa páči Bohu.“ (Žid 11,5) Keby Henoch nemal vieru, tak by zomrel. Henoch však veril, a preto žije. Je paradoxom, že Ábel tiež veril, a zomrel. Celá 11. kapitola Listu Židom nám predstavuje cenné aspekty viery a ukazuje nám, ako máme dôverovať Bohu. Henoch Bohu dôveroval v živote, Ábel mu, naopak, dôveroval v čase smrti.

Všimnime si určité protiklady medzi Noachom a Abrahámom. „Vo viere Noach, Bohom poučený o tom, čo ešte nebolo vidieť, s bázňou postavil koráb na záchranu svojej rodiny. Vierou odsúdil svet a stal sa dedičom spravodlivosti, ktorá je z viery.“ (Žid 11,7) Jeho viera ho viedla k tomu, že vykonal Boží príkaz – napriek tomu, že sa mu mnoho jeho súčasníkov posmievalo. Noach verne naplnil Božie inštrukcie. Dôveroval Bohu. Stodvadsať rokov vytrvalo budoval archu napriek skutočnosti, že nikdy predtým nepršalo. O tom je viera. Abraháмова skúsenosť je opačná: „Vo viere Abrahám poslúchol, keď ho Boh volal, aby odišiel na miesto, ktoré mal dostať ako dedičstvo. Odišiel, hoci nevedel, kam ide.“ (Žid 11,8) Jeho viera ho viedla k tomu, že opustil bezpečie domova a vydal sa na cestu do neznáma. Jasný protiklad – Ábel vo viere zomrel, Henoch vo viere žil. Noach vo viere zostal a Abraháma viera viedla na cesty. Takéto protiklady pokračujú v celej 11. kapitole.

Sára počala dieťa až vo svojich deväťdesiatich rokoch. O niekoľko rokov neskôr vzal Abrahám toto dieťa na vrch Moria, kde ho mal na Boží príkaz obetovať. Boh však dieťa zachoval pre Abrahámovu vieru. Ten istý Boh, ktorý žiada rodičov, aby verili, že im dá dieťa, ich neskôr žiada, aby mu ho obetovali. Viera neznamená, že Bohu hovoríme, aby nám dal to, čo si prajeme. Viera je trvalá dôvera v Boha, ktorá nezavisí od toho, v akých okolnostiach sa ocitneme. Môžeme tak vážne ochorieť, že bude ohrozený náš život, alebo sa budeme tešiť pevnému zdraviu. Môžeme byť dokonale spokojní v našom domove, alebo ho stratíme a budeme prežívať krízu a trápenie. Môže sa nám finančne dať, alebo môžeme zapasovať, aby sme splatili dlhy. Môžeme sa tešiť zo šťastného manželstva, alebo sa náš vzťah rozpadá. Môžeme sa cítiť Bohu nablízku, alebo ho vnímať veľmi vzdialene. Viera nie je závislá od našich pocitov alebo okolností. (Hab 3,17–19)

Všetkých hrdinov viery, ktorí sú uvádzaní v jednástej kapitole Listu Židom, v ich životoch spájala jedna základná skutočnosť: všetci dôverovali Bohu.

Rast viery

Čo však máme robiť, keď je naša viera slabá? Pavol v Liste Rimanom 12,3 píše: „...každému z vás hovorím, aby si nemyslel o sebe viac, ako treba, ale aby o sebe zmyšľal skromne, podľa toho, akú mieru viery každému udelil Boh.“ Keď sa vedome rozhodneme prijať milujúceho a všemohúceho Boha do svojho života a začneme mu dôverovať, vloží do nášho srdca určitú mieru viery. Viera je darom, ktorý nám Boh dáva. Čím viac prijímame a zakúšame tento dar, tým viac naša viera rastie. Viera rastie tým, že sa učíme dôverovať Bohu v skúškach a ťažkostiach, ktoré život prináša. Občas naša viera rastie práve v okamihoch, keď prechádzame najťažšími skúškami. Niekedy sa čas najhlbšieho zúfalstva stáva časom najsilnejšej viery.

Naša viera rastie aj tým, že uvažujeme o Božom slove a že sa naše srdce plní pravdami Písma. V Liste Rimanom 10,17 je napísané: „Teda viera je z hlásania a hlásanie z Kristovho slova.“ Čím viac sa bude naša myseľ zaoberať Božím slovom, tým viac porastie naša viera. Dôvera v Boha oživuje celú

bytosť. Posilňuje nás telesne, duševne, emocionálne i duchovne. Dokonca aj v okamihoch smrteľnej choroby nás viera prenáša od toho, čo je, k tomu, čo bude. Chyťme sa „blahoslavenej nádeje“ a radujme sa zo slávneho Kristovho príchodu, ktorý navždy ukončí moc všetkých chorôb. Až do toho dňa budeme žiť vierou v Ježiša Krista, ktorý je jediný pravý zdroj nášho zdravia vo všetkých oblastiach života.

Otázky na zamyslenie a rozhovor:

1. Masmédiá veľmi silno ovplyvňujú spoločnosť tým, že nás denne bombardujú reklamami a ne-

gatívnymi správami. Ako môžeme ostať ľuďmi viery v týchto okolnostiach?

2. Prečo žiadal Boh Abraháma, aby mu na vrchu Moria obetoval svojho syna Izáka? Nie je to kruté a nepochopiteľné? Je viera vždy racionálna?
3. Hovorte v zbore o tom, ako môžete pomôcť deťom a mladým ľuďom rásť vo viere. Čo môže posilniť našu vieru?

MARK A. FINLEY,

PORADCA PRESEDY GENERÁLNEJ
KONFERENCIE A REDAKTOR ČASOPISU
ADVENTIST REVIEW

PONDELOK

PREMENA CELÉHO ČLOVEKA

Pracujem ako lekár. Ten deň sa začal pre mňa ako každý iný. Okrem ďalších povinností som mal ráno naplánovanú operáciu. Pacientka sa len nedávno prísťahovala z neďalekého mestečka, kde sme pred nejakým časom robili zdravotné prednášky a kluby zdravia. Keď som odchádzal z domu, zazvonil mi telefón. Bol som povolaný k naliehavému prípadu, ktorý mal prednosť pred plánovaným chirurgickým zákrokom. Zavolať som preto do nemocnice a oznámil im, že prídem o niečo neskôr, ale že určite prídem, keď bude pacientka pripravená v narkóze. Prišiel som do nemocnice, a keď som si umýval ruky pred operáciou, mimochodom som sa spýtal, či je už pacientka v narkóze. Nervózna sestra ma vyzvala, nech sa radšej presvedčím sám. Predstavte si môj údiv, keď som na sále našiel anestéziológa, sestru a asistenta, ako stoja vedľa pacientky

ležiacej na operačnom stole s očami dokorán. Keď som sa spýtal, prečo pacientku ešte neuspali, odpoveď mojich kolegov znela: „Spýtajte sa jej sám.“ Urobil som to. Pacientka bola priateľská osoba s úprimným úsmevom, ktorý odľahčil predoperačnú atmosféru. Žena mi na moju otázku odpovedala: „Počula som, že predtým, než operujete, sa s pacientmi modlíte, a preto som nechcela dovoliť, aby ma uspali skôr, ako sa so mnou pomodlíte.“ Samozrejme, že som sa s ňou pomodlil. To mi poskytlo jedinečnú príležitosť, aby som tejto žene a svojim kolegom vydal svedectvo. Je to príklad Božej metódy a jeho celostného prístupu k človeku.

Sme komplexné bytosti

Zdravie je neoddeliteľne prepojené so všetkým, čo robíme a kým sme. Pán Boh prejavuje záujem

o zdravie svojho ľudu už od stvorenia. Stvoril úžasné prostredie, poskytol prvým ľuďom výživnú stravu, čerstvý vzduch, čistú vodu a príležitosť pracovať v záhrade Eden. Staral sa o ich duchovné zdravie, prichádzal za nimi a viedol s nimi príjemné rozhovory. Od začiatku bolo telesné zdravie prepojené s duchovným. Dokonca aj po páde do hriechu, po potope a po egyptskom zajatí Boh prejavil záujem o zdravie svojho ľudu tým, že mu dal špecifické pokyny ohľadom zdravia. Tie ich chránili pred mnohými chorobami, ktoré sužovali Egypťanov a ďalšie národy.

Keď sa naplnil čas, Boh predstavil celostný prístup ku zdraviu v živote Pána Ježiša. Písmo nám hovorí, že „chlapček (Ježiš) rástol a mocnel, plný múdrosti, a Božia milosť bola s ním.“ (Luk 2,40) „A Ježiš napredoval v múdrosti, veku a obľube u Boha i u ľudí.“ (Luk 2,52) Lukáš, ktorý bol lekárom, dáva do súvislosti telesnú, emocionálnu, duševnú a sociálnu stránku a predstavuje tak komplexnú Bytosť, na obraz ktorej sme boli stvorení.

Prostredníctvom zdravotného posolstva, ktoré priniesla Ellen Whiteová, nám Boh vo svojej milosti a láske zdôraznil, že sme komplexné (holistické) bytosti. Vo videní 6. júna 1863 jej v meste Otsego v Michigane odovzdal jasné posolstvo o tom, že duchovnou povinnosťou človeka je starostlivosť o chrám tela, a potvrdil tak prepojenie tela, mysle a ducha človeka.

Tieto princípy obstáli v skúške času rovnako ako pred vedeckým výskumom. Princípy ako odpočinok, slnečné svetlo, vyvážená strava, dôvera v Boha, dostatok pohybu, striedmosť a dýchanie čerstvého vzduchu napomáhajú udržiavať vyvážený celok.

Videnie z Otsega zdôrazňuje, že hlavným cieľom starostlivosti o zdravie je, že nám to umožní lepšie slúžiť Bohu a bližným. Je dobré mať lepšie zdravie, ale zdravie samo osebe nie je cieľom. Ako písala Ellen Whiteová, sme spasení preto, aby sme slúžili: „Nastal čas, keď by sa mal každý člen cirkvi zapojiť do zdravotno-misijnej práce. Svet je nemocnicou,

ktorá je plná telesne a duchovne chorých ľudí. Všade okolo nás hynú ľudia kvôli nedostatku poznania právd, ktoré nám boli zverené. Členovia cirkvi sa musia prebudiť, aby si uvedomili svoju zodpovednosť za odovzdávanie týchto právd.“⁴ Tento výrok platil v období, keď ho napísala, a ešte viac platí dnes. Je to výzva ku komplexnej zdravotnej službe, ktorú máme konať osobne aj ako celá cirkev – prostredníctvom rozhovorov s ľuďmi, starostlivosťou o ľudí, vyučovaním, uzdravovaním a vedením k sebadisciplíne.

Cieľ celostného zdravotného posolstva

Zdravotné posolstvo, ktoré vychádza z Písma, sa dotýka základných tém ľudskej existencie: chorôb a následného utrpenia. Netýka sa iba stravy, i keď aj tá je veľmi dôležitá. Ellen Whiteová naznačuje cieľ zdravotnej reformy takto: „Pri šírení zdravotných zásad zdôrazňujte, že hlavným cieľom reformy je dosiahnuť najvyšší rozvoj tela, mysle a ducha. Priopomínajte, že prírodné zákony sú Božie zákony. Sú určené na naše dobro. Rešpektovanie týchto zákonov prispieje k šťastiu v tomto živote a pomáha v príprave na život večný.“⁵

Zdravotné posolstvo je zamerané na Boha, ktorý základné informácie o zdraví premieňa na komplexnú filozofiu zdravia. Správcovstvo celostného daru života obsahuje aj morálnu zložku, ako to popisuje apoštol Pavol: „Či teda jete, alebo pijete, alebo čokoľvek robíte, všetko robte na Božiu slávu.“ (1Kor 10,31) Boh udržiava a uzdravuje náš život svojou mocou. Zdravie, ktorému sa tešíme, pochádza od neho. A vďaka jeho milosti sa môžeme tešiť zo zdravia aj v našej biede a krehkosti. Pavol o tom píše, keď ho v jeho problémoch Pán uistil: „Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti.“ (2Kor 12,9)

Dokonca aj v našej krehkosti a chorobách je „našou prvou povinnosťou voči Bohu a voči našim bližným vlastný rozvoj. Každú schopnosť, ktorou nás obdaril Stvoriteľ, by sme mali rozvíjať do štádia najvyššej dokonalosti, aby sme

⁴ Svedectvo pre cirkev, 7. zv, str. 62

⁵ Cesta ku zdraviu a životnej harmónii, str. 94.

boli schopní vykonať čo najviac dobra, ktoré sme schopní vykonať.“⁶

Tým, že sa budeme rozvíjať do plného potenciálu, bude naša služba Bohu rôznorodejšia a bude viac naplňovať všetky potreby ľudských životov. Dôležitou súčasťou odovzdávania akéhokoľvek posolstva je prežívanie zvestovaných princípov v praxi. To je Kristova metóda. Týmto spôsobom sa dostaneme medzi ľudí, prejavíme im súcit, môžeme naplňovať ich potreby, vyzývať ich a povzbudovať, aby nasledovali Ježiša.

Ako vyzerá oslovenie a premena celého človeka?

V Biblii sa stretávame s nezabudnuteľnými príkladmi toho, ako Boh oslovoval a premieňal celého človeka. Boh dal Izraelitom morálny zákon a kruh uzavrel tým, že im poskytol aj zdravotné inštrukcie na záchranu ich životov. Konečné zjavenie Božej starosti o celého človeka sa prejavilo v živote a službe Ježiša Krista. Spasiteľ prejavil súcit s vyčerpanými a zmätenými ľuďmi. (Mat 9,36) Zázračne nasýtil zástupy (Mat 14,15–20) a vyzval učeníkov, aby boli vždy ochotní ponúknuť pohár studenej vody (Mat 10,42). Uzdravil človeka posadnutého démonmi, aby nakoniec oblečený

a s uzdravenou myslou sedel pri jeho nohách. (Luk 8,35)

Boh nám zveril poznanie, ako prežívať plný život. Je našou svätou povinnosťou, aby sme sa starali o chrám svojho tela, lebo ho používame v službe chorému svetu, ktorý túži po zjavení Ježiša. Ako celistvé bytosti chceme Boha uctievať svojím telom, myslením i duchom tak, aby sme „všetky sily udržiavali v čo najlepšom stave a mohli tak čo najužitočnejšie slúžiť Bohu a ľuďom.“⁷

Otázky na zamyslenie a rozhovor:

1. Čo by ste povedali tomu, kto tvrdí, že telesné zdravie nesúvisí s duchovnosťou?
2. V našom hriešnom svete trpí mnoho ľudí degeneratívnymi a vysilujúcimi chorobami. Aký postoj podľa vás k týmto ľuďom zaujíma Kristus?
3. Akými konkrétnymi spôsobmi môžeme rozvíjať celostné (holistické, komplexné) zdravie ľudí?

PETER N. LANDLESS
JE VEDÚCI ODDELENIA ZDRAVIA
PRI GENERÁLNEJ KONFERENCII

UTOROK

ŽIME VERNÝ ŽIVOT

Ako v náboženských, tak aj vo vedeckých kruhoch je zjavný zvýšený záujem o život starozákonného proroka Daniela. Tento záujem bol do istej

miery vyvolaný nárastom civilizačných chorôb v modernom svete. Danielove životné návyky boli založené na zdravotných princípoch, ktoré

⁶ Counsels on Health, str. 107.

⁷ Cesta ku zdraviu a životnej harmónii, str. 166 (orig.).

vychádzali z Božích morálnych a zdravotných zákonov. Tieto princípy vynikajú ako vzor zásadovosti a čestnosti na pozadí morálne narušeného sveta. Daniel a jeho spoločníci riskovali dokonca svoje životy, aby zostali verní Božím zákonom. Dnes sa pozrieme na to, čo hovoria niektoré vedecké štúdie o zdravotných princípoch popísaných v Biblii, ktoré Daniel praktizoval vo svojom živote.

Najlepšia strava

Keď Danielovi ponúkli kráľovské pokrmy, rozhodol sa namiesto nich jesť iba rastlinnú stravu. (Dan 1,6) Tú Boh určil ľuďom pôvodne pri stvorení. (1Moj 1,29) Keď vedci nedávno uskutočnili pokus, v ktorom sa zúčastnené osoby v priebehu 21 dní stravovali iba rastlinnou stravou, zistili, že to viedlo „k zlepšeniu kardiovaskulárneho systému a metabolizmu týchto osôb“⁸. Okrem toho jedinci, ktorí absolvovali tento stravovací program, mali lepšiu hladinu cukru v krvi. Všetky výsledky mali podľa uvedenej štúdie priamu súvislosť so zlepšením úrovne sebaovládania a sily vôle⁹. Zjednodušene povedané, keď udržujeme hladinu cukru v krvi na optimálnej úrovni, výrazne sa zvyšuje naša schopnosť ovládať svoje správanie a dosahovať vytýčené ciele. Rastlinná strava, ktorú si vyžiadala Daniel a jeho spoločníci, ich ochránila pred konzumáciou živočíšnych produktov, ktoré majú vysoký

obsah arachidonovej kyseliny – chemickej látky, ktorá prispieva k vyššiemu výskytu negatívnych emócií a nálad¹⁰. Danielova strava, ktorá vychádzala z poznania biblických zdravotných princíпов, zlepšila jeho duševnú kapacitu a pomohla mu zastávať pozíciu, v ktorej mohol predstavovať Boha ostatným ľuďom. Daniel sa rozhodol piť čistú vodu namiesto vína, čo tiež podporovalo jeho duševné schopnosti. Pitie čistej vody nielenže zlepšuje pamäť¹¹, ale podľa nedávneho výskumu uskutočneného na univerzite v Londýne príjem 3 pohárov (asi 0,7 litra) vody pred začiatkom testu zlepšil reakčný čas až o 24 %¹². Pozoruhodné je, že Daniel a jeho spoločníci desaťnásobne prevýšili v duševných schopnostiach ostatných.

Modlitba

Daniel žil modlitebným životom a často uvažoval nad Božím slovom. Vedci boli prekvapení zistením, že už samotné premýšľanie o duchovných témach dokáže pozitívne ovplyvniť sebaovládanie ľudí¹³. Iná štúdia hovorí, že modlitba je „určitým druhom cvičenia v sebaovládaní“¹⁴. Tri hodiny premýšľania o náboženských témach viedlo v tomto výskume k „zlepšeniu pozornosti“ u skúmaných osôb a jedenásť hodín viedlo k „zvýšeniu počtu prepojení medzi oblasťami mozgu, ktoré sú dôležité na udržanie pozornosti, elimináciu nesústreďenia a na ovládanie impulzivnosti.“¹⁵ Ďalej sa

⁸ Richard J. Bloomer, Mohammad M. Kabir, John F. Trepanowski, Robert E. Canale, and Tyler M. Farney, „A 21-Day Daniel Fast Improves Selected Biomarkers of Antioxidant Status and Oxidative Stress in Men and Women“. *Nutrition and Metabolism* 8 (2011): 17. www.nutritionandmetabolism.com/content/8/1/17

⁹ M. T. Gailliot, R. F. Baumeister, C. N. DeWall, J. K. Maner, E. A. Plant, D. M. Tice, L. E. Brewer, B. J. Schmeichel, „Self-control Relies on Glucose as a Limited Energy Source: Willpower Is More Than a Metaphor“. *Journal of Personality and Social Psychology* 92, no. 2 (2/ 2007): 325-336. www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/17279852

¹⁰ Bonnie L. Beezhold, Carol S. Johnston, and Deanna R. Daigle, „Vegetarian Diets Are Associated With Healthy Mood States: a Cross-sectional Study in Seventh-day Adventist Adults“. *Nutrition Journal* 9 (2010): 26. www.nutritionj.com/content/9/1/26

¹¹ D. Benton and N. Burgess, „The Effect of the Consumption of Water on the Memory and Attention of Children“. *Appetite* 53, no. 1 (8/ 2009): 143-146. www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/19445987

¹² „How Drinking a Glass of Water Can Make Your Brain 14 Percent Faster“. www.dailymail.co.uk/health/article-2366353/How-drinking-glass-water-make-brain-14-faster.html

¹³ „Religion Helps Us Gain Self-control, Study Suggests“. *Science DailyNews*, 1/ 24, 2012. www.sciencedaily.com/releases/2012/01/120124113045.htm

¹⁴ Roy F. Baumeister and John Tierney, *Willpower: Rediscovering the Greatest Human Strength* (New York: Penguin Press, 2011), 180.

¹⁵ Kelly McGonigal, *The Willpower Instinct: How Self-control Works, Why It Matters, and What You Can Do to Get More of It* (New York: Avery, 2012), 25

ukázalo, že účastníci mali „viac šedej hmoty v čelovej mozgovej kôre (tzv. nefrontálnom kortexe)“ a „lepšie prekrvenie čelovej mozgovej kôry“ – oblasti zodpovednej za rozhodovanie a výkonné funkcie, ktoré človeka odlišujú od zvierat.

Ludia, ktorí sa riadia Danielovým príkladom a komunikujú s Bohom v súkromných modlitbách (Dan 10) a tí, ktorí sa navyše zapájajú do spoločných modlitieb (Dan 1 a 2), môžu očakávať podobné výsledky. Jeho duševné zdravie a životný úspech boli určite výsledkom jeho dôvery v Boha, ktorá ho viedla k neochvejnej poslušnosti Božím morálnym a zdravotným zákonom. (Dan 9,4.13) Danielova vernosť Božím zákonom nepriniesla úžitok iba jemu, ale aj ľuďom, ktorým slúžil. Môžeme to vidieť napríklad v konaní Dária, médskeho kráľa, ktorý Danielovi zveril zodpovednosť za všetky záležitosti kráľovstva, „nech kráľ neutrpí škodu“. (Dan 6,3 EP) Toto slovné spojenie naznačuje, že nedošlo k žiadnej strate príjmov. Danielov rešpekt voči Božím zákonom ho viedol k tomu, že bol rovnako čestný vo svojom osobnom živote ako v záležitostiach kráľa a jeho financií.

Čestnosť a vďačnosť

Súčasný výskumy, ktoré sa zaoberajú čestnosťou v životoch ľudí, ukazujú, že tí, ktorí berú vážne Boží zákon, budú pravdepodobnejšie vykazovať vyššiu mieru čestnosti. Účastníci jedného výskumu boli rozdelení do dvoch skupín. Prvá skupina si mala spomenúť na znenie desiatich Božích prikázaní. Druhá skupina dostala za úlohu spomenúť si na desať ľubovoľných kníh, ktoré čítali na strednej škole. V skupine, v ktorej spomínali na desať prečítaných kníh, sa podvádzalo oveľa viac, kým účastníci skupiny, v ktorej si vybavovali znenie Desatora, nepodvádzali vôbec. Pri opakovaní experimentu bol prvým účastníkom pripomenutý ich kódex cti zo školy a druhým Desatoro. Aj v tomto prípade boli

tí, ktorí sa zamerali na Desatoro, výrazne čestnejší. A to dokonca aj v prípade, že bol tento experiment zopakovaný v skupine ateistov.¹⁶

Aj keď sa Daniel veľakrát ocitol v stresujúcich situáciách, vždy si vedel udržať ducha vďačnosti. Dokonca trávil čas vďakvyzdaním Bohu aj vtedy, keď sa dozvedel, že bol vydaný zákaz modliť sa, ktorý ho mohol priviesť do jamy plnej levov („modlil sa a oslavoval svojho Boha, ako to robieval predtým“ – Dan 6,11; B21).

Bolo dokázané, že postoj vďačnosti vedie k menšiemu výskytu zdravotných problémov, pomáha udržať si pozitívnejší pohľad na život a pomáha človeku ľahšie dosahovať osobné ciele vo všetkých oblastiach života.¹⁷ Niektorí vedci preto odporúčajú, aby si ľudia v záujme udržania optimálneho telesného a duševného zdravia viedli denné záznamy vďačnosti.

Vplyv výchovy

Aj keď sa na formovaní Daniela počas jeho detstva podieľalo veľa faktorov, pozitívnu úlohu zrejme zohrala aj duchovná reforma kráľa Joziáša. V čase, keď Joziáš priviedol ľud opäť k vernosti Bohu a jeho zákonu, bol Daniel mladík. Danielov záväzok plniť Božiu vôľu nám pripomína odhodlanie a záväzok mladého kráľa Joziáša vyvyšiť Boží zákon a uviesť ho do praktického života izraelského národa. (2Kráľ 22–23) Joziáš prežil osobné oživenie a obnovu, a vďaka tomu nasmeroval celý národ na cestu duchovného oživenia a reforiem. Joziáš dostal jedno z najhodnotnejších uznaní v Biblii: „Nikto z predošlých kráľov sa mu nevyrovnal, aby sa presne podľa Mojžišovho zákona obrátil k Hospodinovi celým srdcom, celou dušou a celou silou. Ani po ňom už nik nepovstal jemu podobný.“ (2Kráľ 23,25) Joziášov životný štýl a verný život sa zrkadlia aj v živote Daniela a jeho spoločníkov, ktorí si o niekoľko rokov neskôr

¹⁶ Dan Ariely, *The (Honest) Truth About Dishonesty: How We Lie to Everyone—Especially Ourselves* (New York: Harper, 2012), 39–44.

¹⁷ Robert A. Emmons and Michael E. McCullough, „Counting Blessings Versus Burdens: an Experimental Investigation of Gratitude and Subjective Well-being in Daily Life“. *Journal of Personality and Social Psychology* 84, 2 (2/ 2003): 377–389. <http://psycnet.apa.org/index.cfm?fa=buy.optionToBuy&cid=2003-01140-012>.

¹⁸ *Fundamentals of Christian Education*, str. 79

v babylonskom exile predsavzali, že aj v kráľovskom paláci budú žiť zbožným životom. Ellen Whiteová napísala: „Danielov charakter ukazuje svetu prekvapivý príklad toho, čo Božia milosť môže urobiť s ľuďmi, ktorí majú hriešnu prirodzenosť a sú porušení hriechom. Záznam o jeho šľachetnom živote plnom sebazaprenia je pre nás ľudí veľkým povzbudením. Môžeme z neho čerpať silu, aby sme dokázali odolať pokušeniam a pevne, v duchu pokory, zastávať pravdu aj v najťažších okolnostiach.“¹⁸

Nech nám Boh pomáha v oblasti nášho vplyvu na ostatných obstať rovnako verne, ako pomohol Danielovi.

Otázky na zamyslenie a rozhovor:

1. Aké zmeny životného štýlu by sme mali urobiť, aby sme sa naplno riadili Božími inštrukciami, ktoré sa týkajú zdravia?
2. Sme schopní tieto zmeny uskutočniť iba na základe rozhodnutia našej vôle?
3. Ak je vaša odpoveď NIE, kde a akým spôsobom môžete získať pomoc?

DON MACKINTOSH,
ZDRAVOTNÝ RIADITEĽ A KAPLÁN VO
WEIMARSKOM INŠTITÚTE
V KALIFORNII

STREDA

POZITÍVNY ŽIVOTNÝ POSTOJ

Táto udalosť sa odohrala v roku 2010 počas maratónu v Honolulu. Televízne kamery a reportéri sa zamerali na cieľovú rovinku, aby zachytili dlho očakávaný okamih svetového rekordu. Výnimočnou bežkyňou bola Gladys Burrillová. Spolubežci sledovali jej beh celú trasu a teraz v záverečnom úseku ju v dialke rozpoznali aj diváci. Fanúšikovia sa nakláňali cez zábradlie, aby zachytili tento výnimočný moment. Keď ju zbadali, prepuklo nadšenie a priestor naplnilo nadšené povzbudzovanie.

Odrazu Gladys spomalila a o chvíľu sa úplne zastavila. Nadšené ovácie fanúšikov vystriedal hlasitý povzdych. Vo vzduchu visela otázka: „Prečo zastavila? Je zranená? Má nejaký problém?“ Po dlhšej pauze sa Gladys rozbehla a zmenila všetky pochybnosti v nadšenú radosť, keď prebehla cieľovú pásku a dosiahla svetový rekord. Vo svojich 92 rokoch sa

Gladys Burrillová stala najstaršou ženou, ktorá oficiálne ukončila maratón. Jej výkon bol zaznamenaný do Guinnessovej knihy rekordov a Havajský parlament jej v priebehu ceremoniálu odovzdal medailu.

Jedno tajomstvo však zostalo neobjasnené: Prečo sa Gladys zastavila tak blízko cieľa? Keby nebolo tej zastávky, jej bežecký čas mohol byť o dve minúty lepší. Gladys vysvetlila, že niekoľko stoviek metrov od cieľovej pásky zastavila, aby sa pomodlila. Povedala: „Napadlo mi, že až dobehnem do cieľa, môj život sa zmení. Vedela som, že niektorí ľudia potrebujú povzbudenie. Je ľahké nechať sa zmalomyselnieť a mať negatívny postoj. Preto je dôležité premýšľať pozitívne! Je veľký rozdiel v tom, ako sa potom cítite a ako sa pozeráte na všetko na svete.“ Pokračovala: „Mala som v živote veľa prekážok,

ale Boh bol vždy so mnou.“ Keď mala 11 rokov, objavila sa u nej detská obrna, ale neskôr sa uzdravila. Ako matka piatich detí stratila svojho syna Kevina, ktorý zomrel na nádor v mozgu. Nakoniec, asi dva roky predtým, ako dosiahla svetový rekord, jej zomrel manžel. Práve kvôli jej pozitívnemu prístupu k životu ju svetová tlač premenovala na „Glaďatorku“. Titulok článku v NBC znel: „Tajomstvo 92-ročnej bežkyne maratónu: myslíte pozitívne!“

Gladys je členkou Cirkvi adventistov siedmeho dňa a je živým príkladom zdravotnej reformy. Je vegetariánka a žije aktívnym životným štýlom. Ale to, čo zvlášť zaujalo pozornosť novinárov, bol jej pozitívny postoj k životu.

Pozitívny prístup je pre naše zdravie veľmi dôležitý. Apoštol Pavol veriacim v Tesalonike radil, aby v živote robili tri veci, ktoré im pomôžu udržať si pozitívny postoj: „Ustavične sa radujte. Neprestajne sa modlite. Za všetko vzdávajte vďaku, lebo to je Božia vôľa v Kristovi Ježišovi.“ (1Tes 5,16–18)

Premýšľajme teraz o týchto troch podnetoch.

Radosť

Život Ježiša Krista bol naplnený radosťou, ktorú chcel dať aj svojim nasledovníkom: „Toto som vám povedal, aby moja radosť bola vo vás a aby vaša

radosť bola úplná.“ (Ján 15,11) Ellen Whiteová napísala: „Boli sme povolaní preto, aby sme zachytili odlesk Božieho úsmevu a odovzdávali ho ďalším“¹⁹.

Môj otec trpel pre zranenie chrbta veľkými bolesťami. Chôdza mu často robila veľké problémy, no napriek tomu ľudí zdravil s úsmevom. Keď sa ho pýtali, ako sa cíti, zvyčajne odpovedal: „Cítim sa skvele.“ Mne sa jeho radosť v súvislosti s jeho bolesťou zdala pokrytecká. Raz som sa ho spýtal: „Ocko, ako môžeš ľuďom hovoriť, že sa cítiš skvele, keď viem, že trpíš bolesťou? Ako je možné, že

máš na tvári úsmev namiesto bolestivej grimasy?“ Odpovedal mi: „Smiech je služobník. Pomáha mi obracať pozornosť od seba k druhým.“ Dozvedel som sa, že jeho tajomstvo, ako zostať pozitívnym za každých okolností, spočívalo v tom, že si spamäti opakoval naučené zaslúbenia z Biblie a odovzdával ich druhým.

Jedným z jeho obľúbených veršov bol Ž 34,6: „Tí, čo ho uzrú, budú žiarit, ich tváre sa nezapýria.“ Otcov úsmev a biblické zaslúbenia boli dary, ktoré naplnili jeho život požehnaním.

Úsmev je viditeľným dôkazom vnútorného pozitívneho postoja. Výskumníci z Wayneovej univerzity zisťovali, aký je vzťah medzi intenzitou smiechu a dĺžkou života. Tím z tejto univerzity zistil, že ľudia, ktorí sa vedia schuti smiať, sa dožívajú v priemere o päť rokov viac ako tí, ktorí sa nesmejú vôbec alebo len zriedka.

Radosť je však ešte hlbší ako len úsmev či smiech. Radosť je dar, ktorý nám pomáha zvládnuť v živote bolesť. V ťažkých chvíľach nám pomáha naplňať Boží plán tým, že si predstavujeme víťazstvo. Aj Ježiš prešiel utrpením: „Namiesto radosti, ktorá sa mu ponúkala, pretrpel muky na kríži, pohrdol potupou a teraz sedí po pravici Božieho trónu.“ (Žid 12,2; ČSP) Ellen

¹⁹ Lekárska služba, str. 45

²⁰ Na úsvite dejín, str. 292-293

Whiteová k tomu napísala: „Viera v Božiu lásku a zvrchovanú prozreteľnosť uľahčuje bremeno starosti. Naplňa srdce radosťou a spokojnosťou v príjemných i nepříjemných životných situáciách“²⁰.

Všimnime si, že Ježiš nepovažoval radosť a emócie za to isté. Okolnosti môžu ovplyvňovať naše pocity. Ježiš sa v Getsemane modlil: „Otče môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich.“ (Mat 26,39) Jeho emócie boli otrasené vedomím, že bude odlúčený od Otca, ale pozitívny postoj mu umožnil predstaviť si víťazstvo na pozadí agónie.

Radosť je postoj neba. Pri stvorení zeme „všetci Boží synovia radostne výskali.“ (Jób 38,7) Posolstvo anjela pri Kristovom narodení znelo: „Nebojte sa! Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude radosťou pre všetkých ľudí.“ (Luk 2,10) Ježiš počas svojej služby odhalil, že „taká radosť je aj medzi Božími anjelmi nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie“ (Luk 15,10) a že vstup do neba znamená vojsť „do radosti svojho Pána“ (Mat 25,21). Preto Pavol veriacich vyzýva: „Ustavične sa radujte v Pánovi.“ (Fil 4,4) Radosť nám umožňuje prežívať optimizmus neba uprostred epidémie pesimizmu sveta.

Modlitba

Stav „neprestajne sa modlite“ (1Tes 5,17) môžeme zakúšať iba vtedy, keď budeme mať celoživotný modlitebný postoj. Modlitba nám dáva „Kristovo myslenie“ a pomáha, aby sme všetko videli Božím pohľadom. Ellen Whiteová napísala: „Modlitba je dýchanie duše a je tajomstvom duchovnej sily“²¹. Národný inštitút zdravia v Spojených štátoch od roku 1990 financuje výskum, ktorý sa zaoberá vzťahom medzi spiritualitou a zdravím. Jeff Levin vo svojej knihe Boh, viera a zdravie zhrnul výsledky výskumu v tejto oblasti. Vplyvom modlitieb na zdravie sa zaoberá mnoho vedeckých štúdií. Ako príklad môžeme uviesť výskum, ktorý uskutočnil Dr. Marc Musick so skupinou 4000 študentov zo Severnej Karolíny. Dôležitým zistením bolo, že čím viac sa ľudia zapájali do štúdia Biblie, čím viac sa modlili, tým viac sami seba vnímali ako zdravších.

Epidemiológovia zistili, že to, ako človek sám hodnotí svoje zdravie, je najspolahlivejší indikátor celkového zdravia.

Vďačnosť

Ellen Whiteová napísala: „Nič nepodporuje naše telesné a duševné zdravie lepšie než prejavy vďačnosti a chvál.“²² Vďačnosť vychádza z presvedčenia, že „každý dobrý údel a každý dokonalý dar pochádza zhora od Otca svetiel...“ (Jak 1,17) Boh je dobrotivý a štedrý. To sa prejavilo už v záhrade Eden a prejavuje sa to aj v dnešnom nedokonalom svete. Keď začneme vnímať Božiu dobrotu, bude z našich srdc plynúť vďačnosť a chvála. Náš duch sa pripojí k chválam, naše myslenie bude hľadať Božiu vôľu a naše dobré činy voči druhým ľuďom nás spoja s „Pomocníkom z nebies“.

Ako adventisti siedmeho dňa prežívame sobotu ako deň vďačnosti, počas ktorého vkladáme všetky starosti na Boha a okúšame krásu spasenia. Keď Boha chválime za dobrotu, ktorú prejavuje v našich životoch, prijímame požehnanie soboty. Chceme vás vyzvať, aby sme požehnanie zo soboty prežívali aj počas pracovného týždňa tým, že si každý deň spravíme „prestávku na odpočinutie“ a poďakujeme za Božiu dobrotu.

Byť vďačný znamená, že si uvedomujeme Božiu dobrotu v našich životoch. Vďačnosť je však aj to, keď vidíme Božiu dobrotu vo svete, ktorý príde. Zrak nádeje vidí, ako Boh pôsobí v našom chorom svete, a prírodné katastrofy vidí ako znamenie blízkeho návratu Ježiša Krista. Nádej nielen budí a posilňuje vďačnosť, ale tiež upevňuje zdravie. Adventistický priekopník a lekár John Harvey Kellogg povedal: „Nádej je najmocnejší povzbudzujúci prostriedok pre naše telo.“ Nádej ovplyvňuje naše telesné, duševné aj duchovné zdravie. Onkológ Jerome Groopman vo svojej knihe Anatómia nádeje prepojil nádej a uzdravenie takto: „Jasná uvedomelá nádej nám dáva odvahu konfrontovať okolnosti, v ktorých sa nachádzame, s našou schopnosťou ich prekonať. Pre všetkých mojich pacientov je

²¹ Messages to Young People, str. 249

²² Cesta ku zdraviu a životnej harmónii, str. 131 (orig.)

nádej – skutočná nádej – rovnako dôležitá ako všetky ostatné lieky.“

Prežívajme pozitívny postoj nebies: „Ustavične sa radujte. Neprestajte sa modliť. Za všetko vzdávajte vďaky, lebo to je Božia vôľa v Kristovi Ježišovi.“ (1 Tes 5,16–18) Nech sa v živote každého z nás naplní Jánovo pranie: „aby sa ti vo všetkom darilo a bol si zdravý, tak ako sa darí tvojej duši.“ (3Ján 1,2)

Otázky na zamyslenie a rozhovor:

1. Premýšľajte nad tým, ktoré tri bariéry nám bránia v zaujatí pozitívneho životného postoja. Ako

nám môžu tri princípy z tejto prednášky pomôcť zmeniť naše postoje?

2. Ktorý z týchto princíпов sa dá najjednoduchšie uskutočniť? Ktorý je naopak najťažší? Prečo si to myslíte?
3. Radosť, modlitba a vďačnosť sú faktory, ktoré podporujú naše celkové zdravie. Uveďte konkrétny prípad, keď vám pomohli, aby ste sa cítili dobre.

DES CUMMINGS,

ZÁSTUPCA RIADITEĽA V OBLASTI
ROZVOJA A ADVENTISTICKÉHO
ZDRAVOTNÉHO SYSTÉMU
V NEMOCNICI NA FLORIDE

ŠTVRTOK

MÔŽEME VYKONAŤ VIAC, NEŽ SI MYSLÍME

Jeden známy príbeh opisuje mladého muža, ktorý sa prechádza po pláži. V dialke uvidí, ako oproti nemu ide starý muž. Všimne si, že sa pravidelne skláňa k zemi. Zakaždým berie niečo do ruky a hodí to do mora. Zvedavo pozoruje starého muža, ako sa znovu a znovu skláňa k zemi, niečo zdvíha a hádže to do mora. Keď sa k sebe priblížili, mladý muž sa spýtal, čo to robí. Starý pán mu vysvetlil, že zachraňuje morské hviezdice vyplavené morom – zbiera ich a hádže naspäť do vody.

Prekvapený mladý muž sa spýtal: „Prečo to robíte? To predsa nemá význam. Nemôžete zachrániť všetky morské hviezdice, to je príliš veľká úloha. Nie ste schopný zmeniť túto situáciu!“

Starý muž sa bez slova zohol, vzal ďalšiu hviezdicu a hodil ju do mora. A pritom potichu dodal: „Ale môžem zachrániť aspoň túto!“

Nemôžeme vykonať všetko, ale niečo urobiť určite môžeme. Nedokážeme zmeniť celý svet, ale môžeme zmeniť svet okolo nás. A Ježiš nám dáva presne túto úlohu – aby sme zmenili situáciu v našom meste alebo v spoločnosti, v ktorej žijeme. Ako to môžeme urobiť? Tak, že budeme „konať dobro“ rovnako ako kedysi Ježiš: cielene, tvorivým spôsobom, súcitne a vytrvalo.

Vydávanie svedectva a konanie dobra

Ježiš preukazoval dobro všade tam, kam prišiel. Aj keď neexistuje žiadny presný návod na vydávanie svedectva a záchranu ľudí pre Krista, Biblia a kresťanská literatúra predstavujú mnoho rozličných spôsobov, ktoré môžeme využiť pri vydávaní svedectva a konaní dobra. Tu je niekoľko z nich:

- Oslovenie jedného človeka druhým (Filip – Sk 8,26-40; Ježiš – Ján 3,1-21).
- Rozprávania príbehov (Šalamún – Prísl 7,6-27; Ježiš – Mat 12-15).
- Priama konfrontácia (Štefan – Sk 7,1-51; Ježiš – Mat 15,3-9).
- Priame zvestovanie evanjelia (Peter – Sk 3,12-26; Ježišove rady 72 učeníkom – Luk 10,1-22).
- Intelektuálny rozhovor (Pavol – Sk 17,22.34; Ježiš – Mat 22,29-32).
- Osobné svedectvo (slepý muž – Ján 9,1-34; Ježiš – Ján 14.15).
- Rozhovor (Ondrej – Ján 1,40-42; Ježiš so Samaritánkou – Ján 4,1-26).
- Pozvanie a výzva (Ježiš – Luk 5,27).
- Zdravotná pomoc a konanie (priatelia ochrnutého muža – Mar 2,1-12; Ježiš – Ján 13,1-20).
- Prejav nadprirodzenej moci (apoštolovia – Sk 5,12-16; Ježiš – Ján 4,46-54).

Kľúčové slovo je „konať“ – urobiť niečo práve teraz. Ellen Whiteová napísala: „Svet dnes potrebuje to isté, čo potreboval už pred dvoma tisícročiami – vidieť a poznať Krista. V oblasti telesnej, duševnej a duchovnej musí nastať náprava. Tá však môže byť uskutočnená len Kristovou milosťou.“²³

Ďalej pokračuje: „Skutočný úspech pri styku s ľuďmi môže mať iba Kristova metóda. Spasiteľ sa stretával s ľuďmi a oni cítili, že chce ich dobro. Prejavoval o nich záujem, súcitil s nimi, naplňal ich potreby a získaval si ich dôveru. Potom ich vyzval: „Nasledujte ma.““

Odvážna výzva

Pred niekoľkými mesiacmi predstavila celosvetová Cirkev adventistov siedmeho dňa, ktorá má 18 miliónov veriacich, novú a odvážnu výzvu – „Evanjelizácia miest“. Ako adventisti sme vyzývaní, aby sme oslovili ľudí vo svojom okolí, v spoločnosti či v meste rovnakým spôsobom, ako to robil Kristus. Každý z nás by mal prejavovať svoju lásku k Bohu a k ľuďom tým, že im prinesieme dobrú správu o Kristovi, lebo iba ona má moc meniť ľudské životy.

Posolstvo našej cirkvi vychádza z Biblie. Vážime si všetky náboženstvá, ktoré svoju vierouku odvodzujú z Biblie. Ale zároveň sme hlboko presvedčení o tom, že adventistické posolstvo – správa „troch anjelov“ zo Zjavenia 14,6–12 je Božím posolstvom pre záverečné obdobie ľudských dejín. Veríme, že Boh povolal našu cirkev k tomu, aby svetu od vzdala toto posolstvo.

Neprinášame novú pravdu. Túto pravdu prijali a žili ju verní kresťania v priebehu celých dejín – od knihy Genezis až po Zjavenie. Boh cirkev adventistov povolal, aby priviedla ľudí späť k večným pravdám, na ktoré sa sústredili rôzne útoky, ktoré ľudia ignorovali alebo boli dokonca stratené. Adventisti sú povolani, aby „vybudovali, čo bolo v troskách“ a „postavili, čo založili minulé pokolenia.“ (Iz 58,12)

Ako sa cítiš, keď počuješ výzvu, aby si sa zapojil do osobnej evanjelizácie? Myslíš si, že je možné osloviť celý svet? U niektorých veriacich vyvoláva obrovský rozsah tejto úlohy a skúsenosti s tým spojené pocity nadšenia. Iní naopak prepadajú negatívnym pocitom kvôli obeti, ktorú by museli priniesť, keby túto výzvu nasledovali. Ďalším sa zdá táto úloha nespílniteľná, lebo osloviť sedem miliárd ľudí žijúcich na našej planéte je podľa nich takmer nemožné – a tak ich ovláda ľahostajnosť a určité duchovné ochrnutie.

Dobrá správa je, že túto úlohu môžeme plniť v prostredí, v ktorom žijeme, a prijať ju ako svoju osobnú výzvu. Apoštol Pavol ukazuje, ako ju môžeme prakticky naplniť pomocou Kristovej metódy.

Princípy evanjelizácie

Pavol v texte Sk 20,17–24 opísal štyri jednoduché princípy úspešného vydávania svedectva a evanjelizácie. Stručne zhrnul, aké postoje majú mať Kristovi nasledovníci a čo majú robiť, aby konali dobro. Pavol začína tým, že veriacim pripomína, ako on sám chápe evanjelizáciu a záchranu ľudí pre Krista. Ako príklad života naplneného službou uvádza to, ako sám žil a pracoval medzi nimi v Efeze. (Sk 20,18) Píše o tom, s akou pokorou im slúžil

²³ Cesta ku zdraviu a životnej harmónii, str. 91.92

a nedovolil odporcom, aby narušili jeho prácu. (Sk 20,19) Pripomína tiež, aké formy evanjelizácie používal – od verejného kázania, cez zvestovanie jedincom, až po prácu od domu k domu. (Sk 20,20.21) Pavol hovorí, že ho „Duch núti“ – Duch Svätý ho vnútorne vedie, aby konal evanjelizáciu vo veľkom meste Jeruzalem. (Sk 20,22.23) Priznáva, že i keď ho čakajú skúšky a súženie, „pokiaľ ide o môj život, neprikladám tomu nijakú cenu. Záleží mi len na tom, aby som dokončil svoj beh a službu, ktorú som prijal od Pána Ježiša: hlásať evanjelium o Božej milosti.“ (Sk 20,24) Pavol v tomto texte popisuje štyri postoje úspešného Kristovho nasledovníka, ktoré sám uplatňoval.

Pavol chápal evanjelizáciu ako tímovú prácu, nie ako aktivitu jednotlivca. (Sk 20,22.23) Jeho spoločníkom, ktorý mu neustále poskytoval podporu a vedenie, bol Svätý Duch.

Pavol dostával silu na prekonávanie prekážok. Vedomie zodpovednosti prevyšovalo hroziace nebezpečenstvo. (Sk 20,23) Komunikoval so svojim Pánom, pripomínal si povolanie, ktoré prijal a nikdy nezabúdal, prečo plnil zverenú úlohu. Vedel, ako naliehavo svet potrebuje počuť práve to posolstvo, ktoré mu prináša.

Pavol prekonával rôzne prekážky a nepohodlie. Uvedomoval si, že večný zisk je viac než dočasné pohodlie (Sk 20,24) a že každá skúška, ktorú Boh dopustí, vedie k väčšej odmene vo večnosti.

Pavol vedel, aký zámer má Boh s jeho životom. Uvedomoval si, že ciele svojho života dosiahne len

vtedy, ak odovzdá zverené poslanstvo druhým. Pavol plnil svoje povolanie s vedomím, že Boh sám dokončí túto úlohu.

Pri zvestovaní evanjelia by sme mali mať rovnaký postoj ako Pavol: nenechajme sa zmalomyselneť obrovským rozsahom úlohy, ktorá nám bola určená, konajme všade dobro a dôverujme, že Boh svoje dielo úspešne dokončí. Boh má budúcnosť sveta vo svojich rukách, záleží mu na obyvateľoch sveta. Našou úlohou je pomáhať ľuďom, ku ktorým nás Boh posielal. Jedine takto dokončíme náš životný beh a zverenú službu s radosťou.

Otázky na zamyslenie a rozhovor:

1. Premýšľajte nad vetou: „Ježiš prechádzal krajinou a konal dobro.“ Čo to prakticky znamená pre nás, ktorí sa chceme riadiť Ježišovým príkladom?
2. Autor vymenováva desať spôsobov, ako sa môžeme zapojiť do zvestovania evanjelia druhým. Uvedte, ktoré spôsoby vám vyhovujú. Ako sa dajú prakticky využiť?
3. Autor uvádza Ježiša a Pavla ako príklady – s ktorým z nich máte (podľa vášho názoru) viac spoločného? Prečo?

DELBERT W. BAKER,

PODPREDESA

GENERÁLNEJ KONFERENCIE

PIATOK

AKO OSLOVIŤ SVET POSOLSTVOM O JEŽIŠOVI?

Keď premýšľame o poslaní, ktoré dal Kristus svojim učeníkom prv, než odišiel z tejto zeme (Mat 28,18–20), nevieme si dosť dobre predstaviť spôsob či metódu, ako sa dá takáto úloha splniť. Kristus posielal svojich nasledovníkov, aby predstavili evanjelium všetkým národom a etnickým skupinám – a to vrátane sekularizovaných oblastí a miest, kde ľudia veria rôznym poverám.

Ako máme teda osloviť svet posolstvom o Ježišovi? Písmo odhaľuje, že Ježiš mal jasnú predstavu o svojom poslaní. Pri stretnutí so Zachejom jasne definoval kľúčový prvok svojho poslania.

Ježišovo poslanie

Zachej si veľmi prial vidieť Ježiša. Možno sa domnieval, že mu Ježiš môže ponúknuť niečo, čo si nemohol kúpiť za peniaze. Preto si naplánoval spôsob, ako sa s ním stretne. Chcel to však urobiť tak, aby zostal ostatnými nepoznaný a nepovšimnutý. Pravdepodobne sa najprv pokúsil vmiesiť do davu a zahliadnuť Ježiša aspoň z diaľky – to sa mu ale nepodarilo, lebo bol príliš nízky. Vymyslel teda iný spôsob. Predstavil si, ktorou cestou Ježiš pôjde a chvíľu predtým, než tadiaľ prešiel, sa vyšplhal do koruny stromu. Domnieval sa, že je to jedinečný spôsob, ako zahliadnuť Ježiša, a pritom ostať skrytý.

Lenže všetko sa uberalo iným smerom. Keď Ježiš prechádzal okolo, pozrel sa hore a vyslovil Zachejovo meno. Zachej si uvedomil: Nie som to ja, kto hľadá spôsob, ako uvidieť Ježiša, ale je to Ježiš, kto hľadá mňa! „Keď Ježiš prišiel na to miesto, pozrel

hore a povedal mu: Zachej, poď chytro dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome.“ (Luk 19,5)

Začal si asi klásť otázky: Čo myslel Ježiš slovami „musím zostať v tvojom dome“? Prečo povedal „musím“? Prečo chce zostať v mojom dome? Chce ma vari obviniť z mojich krádeží a zlých činov? Čo v skutočnosti zamýšľa? Čo je hlavným cieľom jeho návštevy?

Keď ľudia videli, že Ježiš ide navštíviť dom mýtnika, začali reptáť: „K hriešnemu človeku si vošiel oddýchnuť.“ (Luk 19,7) Ježiš svoju návštevu u Zacheja zakončil vysvetlením, prečo ju „musel“ uskutočniť – a tým odhalil cieľ a definíciu svojho poslania: „Lebo Syn človeka prišiel hľadať a spasiť, čo zahynulo.“ (Luk 19,10) Ježiš tak naznačil, že vždy, keď budeme hovoriť o jeho činoch, musíme ich vidieť vo svetle jeho života a služby. On prišiel, aby hľadal a zachraňoval, nie aby hľadal a trestal.

Cieľ nášho poslania

Aj dnes Ježiš vyzýva svojich nasledovníkov, aby sa stotožnili s cieľom jeho poslania. Ježiš hľadá spolupracovníkov, ktorí prijímajú jeho poslanie za svoje. Náš Vykupiteľ túži po tom, aby v nás našiel niekoho, kto bude jeho poslanie prežívať praktickým spôsobom. Ako by dnes mohli vyzeráť naše zbory, keby sme prakticky prežívali naše poslanie? Aká atmosféra by v nich prevažovala? Ako by sa v nich cítili mladí ľudia?

Je škoda, že niektorí veriaci berú vážne iba jednu časť nášho poslania – tú o hľadaní a privádzaní ľudí

do cirkvi, ale už nie tú časť, ktorá zahŕňa starostlivosť, ktorú ľuďom preukazoval Ježiš. Keď vidíme pokles členov v našich zborov, je jasné, že nevyhnutne treba niečo zmeniť. Potrebujeme reformáciu, ktorá spôsobí, že naplno prijmem Ježišovo poslanie za svoje.

Kristus vo svojej službe dával dôraz na význam lásky, odpustenia a následnej starostlivosti a záujmu. Nehanbil sa prísť medzi ľudí, ktorých vtedajšia spoločnosť považovala za hriešnikov a vyvrholov. Preto tiež opustil zástup, ktorý ho obklopoval a navštívil Zacheja, výbercu daní. Je zaujímavé, že Lukáš vo svojom evanjeliu nepíše, že by Ježiš na návšteve u Zacheja vyslovil nejakú výčitku či napomenutie, jednoducho mu iba prejavil svoju lásku a prijatie.

Zachej pochopil, že Ježiš nesleduje žiadny iný cieľ než ten, aby mu pomohol a spasil ho. Jeho veľká láska nielenže priviedla Zacheja k obráteniu, ale súčasne viedla k zmene a náprave jeho života.

Ellen Whiteová napísala: „Kristus prišiel preto, aby priniesol spasenie každému človeku. Na kríži Golgoty zaplatil nekonečne vysokú cenu za stratený svet. Jeho sebazaprenie, sebaobetovanie, nesebecké konanie, pokora a nadovšetko to, že obetoval svoj život, svedčia o hĺbke jeho lásky k stratenému človeku. Prišiel na svet preto, aby hľadal a zachraňoval stratených. Jeho poslaním bola záchrana hriešnikov z každého národa a jazyka. Za všetkých zaplatil cenu, aby ich vykúpil a priviedol do spoločenstva s Bohom. Neobišiel nikoho – ani najväčšieho hriešnika. Zameral sa najmä na tých, ktorí spasenie potrebovali najviac. Čím väčšia bola potreba premeny týchto ľudí, tým hlbší záujem o nich prejavoval, tým väčší bol jeho súcit a tým vážnejšie úsilie vynakladal. Jeho milujúce srdce zraňovala hĺbka pádu tých bezmocných, ktorí potrebovali jeho premieňajúcu moc najviac.“²⁴

Kristov život nám jasne ukazuje, že zmeny v ľudskom živote sú výsledkom lásky a záujmu, a nie poučovania, konfrontácie či kritiky. Ellen Whiteová

opakovane zdôrazňovala: „Musíme byť pripravení na to, že sa budeme stretávať s prejavmi nedokonalosti u mladých a neskúsených ľudí. Kristus nás však žiada, aby sme ich usmerňovali v duchu pokory, a robí nás zodpovednými za to, či v nich vyvoláme malomyseľnosť a zúfalstvo. Ak nebudeme každý deň pestovať vzácnu rastlinu lásky, ocitneme sa v nebezpečenstve, že budeme konať povrchné, bez súcitu, tvrdo a kriticky, budeme si zakladať na svojej vlastnej spravodlivosti, a pritom nám bude chýbať spravodlivosť, ktorú vyžaduje Boh.“²⁵

Radostné, láskavé a starostlivé zbory sú miesta, kde ľudia cítia, že sú prijímaní za každých okolností. Ľudia do takých zborov prichádzajú s radosťou a túžia tam priviesť aj svojich priateľov a blízkych. Ak by bol každý člen zboru láskavým človekom podobným Kristovi, stane sa živým, chodiacim „magnetom“, ktorý bude ostatných priťahovať ku Kristovi a k jeho kráľovstvu.

Okrem toho, že Ježiš zomrel za hriešnikov, slúžil ľuďom, s ktorými sa stretával a naplňal ich telesné, duševné, emocionálne a duchovné potreby. Veľa času strávil uzdravovaním ľudí a starostlivosťou o nich. Samozrejme, že jeho prvoradým cieľom bolo ich spasenie a večný život. Ježiš však vedel, že ľudia spasenie prijímajú iba vtedy, keď im ho ponúkne niekto, kto ich miluje, zaujíma sa o nich a naplňa ich potreby.

Naša úloha

Nikdy nezabudnime na cieľ Ježišovho poslania, pretože nás posielajú do sveta s rovnakým poslaním. Ak sme vzali oslovenie sveta vážne, mali by sme sa riadiť Kristovým príkladom. Musíme si navzájom prejavovať viac lásky. Budme však láskaví aj k tým, ktorí robia chyby, k mladým ľuďom, k našim susedom a všetkým, ktorí ešte nepoznali Krista. Prejavujme viac lásky k Bohu a jeho slovu a viac oddanosti jeho poslaniu.

Ľudia, ktorí sami okúsili Kristovu lásku, nemôžu nemilovať druhých, a túžia im o ňom vydávať

²⁴ Svedectvo pre cirkev, zv. 5, str. 603

²⁵ Svedectvo pre cirkev, zv. 5, str. 605

svedectvo. Prosme Boha, aby sa Kristovo poslanie stalo aj naším poslaním. Keď sa tak stane, naplní sa jeho zaslúbenie, že s nami bude až do skonania sveta a že požehná naše úsilie úžasnou úrodou pri žatve. „Lebo Syn človeka prišiel hľadať a spasť, čo zahynulo.“ (Luk 19,10)

Otázky na zamyslenie a rozhovor:

1. Je možné zhrnúť definíciu Kristovho poslania do jedného slova? Aké slovo by to bolo?
2. Ježiš nikoho neodsudzoval – dá sa to isté povedať aj o jeho dnešných nasledovníkoch?

3. Poznáte niekoho, kto odpovedal na Božiu lásku a prijal Krista len preto, že sa stretol s láskou niektorého nasledovníka Ježiša Krista? Podelte sa o svoje skúsenosti.

ARTHUR STELE, PODPREDESA
 GENERÁLNEJ KONFERENCIE,
 RIADITEĽ BIBLICKÉHO BÁDATEĽSKÉHO
 INŠTITÚTU CÍRKVI ADVENTISTOV
 SIEDMEHO DŇA

DRUHÁ SOBOTA

ŠÍRENIE POSOLSTVA KRISTOVOU METÓDOU

Keď Ježiš posielal dvanásť učeníkov na ich prvú misijnú cestu, prikázal im: „Choďte a ohlasujte: Priblížilo sa nebeské kráľovstvo. Chorých uzdravujte, mŕtvych krieste, malomocných očistujte, démonov vyhánajte. Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte.“ (Mat 10,7.8)

Ľuďom, ktorí nesú Kristovo meno, Boh zveril úlohu hlásať svetu radosné posolstvo o spasení. Evanjelium je jediný liek na hriech a biedu sveta. Zoznámiť celé ľudstvo s posolstvom o Božej milosti je významnou úlohou tých, ktorí spoznali jeho uzdravujúcu moc.

Svet dnes potrebuje to isté, čo potreboval pred dvoma tisícročiami – vidieť a poznať Krista. Nevyhnutne musí nastať náprava, a to v oblasti telesnej, duševnej a duchovnej. Tá však môže byť uskutočnená len Kristovou milosťou.

Kristova úspešná metóda

Skutočný úspech pri styku s ľuďmi môže priniesť iba Kristova metóda. Spasiteľ sa stretával s ľuďmi a oni cítili, že chce ich dobro. Prejavoval o nich záujem, súcitil s nimi, naplňal ich potreby a získaval si ich dôveru. Potom ich vyzval: „Nasledujte ma.“

Musíme vynaložiť osobné úsilie, aby sme sa priblížili k ľuďom. Keby sme venovali menej času napomínaniu a viac času osobnej službe, dosiahli by sme lepšie výsledky. Treba pomáhať chudobným, starať sa o chorých, utešovať zarmútených a pozostalých, poučovať nevedomých a radiť neskúseným. Máme plakať s tými, ktorí plačú a radosť sa s tými, ktorí sa radujú. Ak toto dielo sprevádza presvedčenie, modlitba a moc Božej lásky, potom nebude a ani nemôže ostať bez úspechu.

V každej spoločnosti sú ľudia, ktorí nenavštevujú žiadne bohoslužobné zhromaždenia, a tak nemajú možnosť počuť Božie slovo. Ak ich má evanjelium osloviť, musíme im ho priniesť do ich domovov.

Mnohí nemajú vieru v Boha a stratili i dôveru k človeku. Vážia si však prejavy účasti a ochotu pomôcť. Keď vidia, že niekto bez nárokov na svetské uznanie alebo odmenu prichádza do ich domovov, slúži chorým, sýti hladných, odieva nahých, utešuje zarmútených a všetkým láskavo ukazuje toho, kto ich miluje a dotýka sa ich srdc, začnú byť vďační a vzkĺči v nich viera. Pochopia, že Boh sa o nich stará a sú ochotní načúvať, keď otvoríme jeho Slovo.

Všade sa prejavuje tendencia nahradiť prácu jednotlivcov činnosťou organizácie. Ľudská múdrosť vedie k zjednocovaniu, centralizácii a k budovaniu veľkých cirkví a inštitúcií. Mnoho ľudí prenecháva dobročinnú prácu ústavom a organizáciám. Sami sa odťahujú od kontaktu so svetom, a tak ich srdcia chladnú. Starajú sa iba o seba a láska k Bohu a k človeku sa z nich vytráca.

Osobná práca s jednotlivcami

Kristus zveril svojim nasledovníkom individuálnu prácu, ktorú za nich nemôže nikto urobiť. Službu chorým a chudobným a hlásanie evanjelia strateným nie je možné prenechať výborom alebo charitatívnym spoločnostiam. Evanjelium od nás požaduje osobnú zodpovednosť, individuálne úsilie a osobnú obeť.

Kristus nám prikazuje: „Vyjdi na poľné cesty a medzi ohrady! Koho stretneš, donúť ho vojsť, aby sa naplnil dom.“ (Luk 14,23) Privedie nás k tým, ktorí hľadajú pomoc. Hovorí: „...lámať svoj chlieb hladujúcemu, zaviesť do domu biednych tulákov. Preto, keď uvidíš nahého, zaodej ho a pred svojím príbuzným sa neskrývaj.“ (Iz 58,7) „Na chorých budú klásť ruky a oni ozdravejú.“ (Mar 16,18) Požehnanie evanjelia sa má odovzdávať priamym kontaktom s ľuďmi a osobnou službou.

Kristova cirkev bola ustanovená na to, aby slúžila. Zmyslom jej existencie je služba. Jej členovia sú ako vojaci, ktorí sa pod vedením Veliteľa pripravujú na boj. Kresťanskí kazatelia, lekári a učitelia

majú širšie pole pôsobnosti, než si mnohí z nich uvedomujú. Majú nielen slúžiť ľuďom, ale ich aj učiť slúžiť. Majú nielen poučovať o správnych zásadách, ale svojich poslucháčov tiež vychovávať k tomu, aby tieto zásady šírili ďalej. Pravda, ktorá nie je vnútorne prežívaná, ktorú nezdieľame s inými, stráca svoju životodarnú moc a svoju uzdravujúcu schopnosť. Prospech z pravdy získame iba vtedy, keď sa o ňu rozdelíme.

Každý člen cirkvi by sa mal zapojiť

Každý člen cirkvi by mal byť aktívny v nejakom odvetví služby pre Pána. Niektorí nemôžu urobiť toľko čo druhí, ale každý by mal vykonať to, na čo má schopnosti, aby zastavil prívál chorôb a biedy, ktoré zaplavujú náš svet. Mnohí by radi pracovali, keby im niekto povedal, ako začať. Potrebujú radu a povzbudenie.

Každý zbor by sa mal stať výcvikovým strediskom, v ktorom by sa vychovávali kresťanskí pracovníci. Jeho členovia by mali byť poučení, ako čítať Bibliu, ako viesť triedy sobotnej školy a ako v nich vyučovať, ako najúčinnnejšie pomáhať chudobným, ako sa starať o chorých a ako pracovať pre neobrátenejších. Mali by sa organizovať zdravotnícke kurzy, kurzy varenia a prednášky o rôznych možnostiach kresťanskej služby. Nemalo by sa len vyučovať, ale mal by sa predviesť aj praktický výcvik pod vedením skúsených inštruktorov. Učitelia by mali ísť príkladom v práci medzi ľuďmi a z ich príkladu by sa mali učiť ďalší, ktorí sa k nim pripoja. Vlastný príklad má väčšiu cenu než množstvo poučiek.

Pracujeme na záchrane druhých

Nič nevyvolá horlivosť k sebaobetavosti a nič nezdokonalí a neposilní charakter tak, ako keď sa človek zapojí do práce pre druhých. Mnohí „kresťania“ myslia pri vstupe do modlitebne iba na seba. Túžia prežívať radosť zo spoločenstva veriacich a z toho, že sa o nich stará kazateľ. Stávajú sa členmi veľkých a úspešných zborov a uspokojia sa s tým, že občas urobia čo to pre druhých. Tým sa pripravujú o najdrahocenejšie požehnanie. Mnohým veriacim by veľmi prospelo, keby sa

vzdali kontaktov s tými ľuďmi, s ktorými iba „zabíjajú“ naprázdno svoj čas. Potrebujú ísť tam, kde by svoju silu a energiu uplatnili v kresťanskej službe a kde by sa naučili niesť zodpovednosť.

Nečakajme s pomocou druhým, až budeme povolani na nejaké vzdialené miesto. Dvere k službe sú otvorené všade – všade okolo nás sú ľudia, ktorí potrebujú našu pomoc. Vdovy, siroty, chorí, umierajúci, zarmútení, malomyselní, nevedomí ... stretávame ich na každom kroku.

Je našou zvláštnou povinnosťou pracovať pre ľudí, ktorí žijú v našom susedstve. Premýšľajte, ako by ste mohli najlepšie pomôcť ľuďom, ktorí sa nezaujímajú o náboženstvo. Keď navštívite svojich priateľov alebo susedov, prejavte záujem o ich duchovné blaho. Predstavte im Krista ako Spasiteľa, ktorý odpúšťa hriechy. Pozvite ich k sebe domov a čítajte s nimi Bibliu a knihy, ktoré vysvetľujú jej pravdy. Spievajte s nimi a modlite sa s nimi. V týchto malých zhromaždeniach bude prítomný sám Kristus tak, ako sľúbil, a jeho milosť sa dotkne každého srdca.

Členovia zboru by mali byť vedení k takejto práci. Je to rovnako dôležité ako zachraňovať neveriacich v cudzine. Kým niektorí cítia bremeno zodpovednosti za ľudí, ktorí žijú ďaleko od nich, mali by ostatní, ktorí sú doma, niesť zodpovednosť za ľudí, ktorí žijú okolo nich, a usilovne pracovať na ich záchrane.

Využívajme svoje možnosti

Nikto by nemal opovrhovať malými úlohami len preto, že čaká na väčšie príležitosti. Môžete s úspechom vykonávať menšie poverenie, ale pri pokuse zložiť väčšiu úlohu môžete úplne zlyhať, a potom prepadnúť malomyselnosti. Schopnosť vykonať väčšie dielo rozviniete tak, že budete zo všetkých síl plniť malé úlohy, ktoré vám budú dané. Vyhýbanie sa každodenným možnostiam a zanedbávanie maličkostí, ktoré nám prídu do cesty, spôsobí, že sa mnohí z nás stávajú neúspešnými a rezignovanými.

Nespoliehajte sa na ľudskú pomoc. Nebuďte závislí od ľudí, ale od toho, ktorý bol Bohom ustanovený, aby niesol náš žiaľ, bral na seba naše starosti

a uspokojoval naše potreby. Vezmite Boha za slovo. Začnite kdekoľvek, kde nájdete prácu, ktorá musí byť vykonaná, a kráčajte vpred s neochvejnou vierou. Dôvera v Kristovu prítomnosť vám dodá silu a vytrvalosť. Pracujte s nesebeckým záujmom, s neochabujúcim úsilím a s neúnavnou rozhodnosťou.

Predstavujeme Ježiša

Pri každej práci majte stále na pamäti, že ste úplne oddaní Kristovi, že ste jeden článok jeho veľkého plánu vykúpenia. Z vášho života má ako liečivý, životodarný prúd vyvierať Kristova láska. Ak sa snažíte pritiahnúť druhých do kruhu Božej lásky, musí čistota vášho jazyka, nesebeckosť vašej služby a radostný výraz vašej tváre podávať svedectvo o sile Božej milosti. Poskytujte svetu tak čistý a verný obraz Boha, aby ho ľudia uvideli v celi jeho krásy.

Vyzdvihuj Ježiša a volaj: „Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!“ (Ján 1,29) Iba on môže uspokojiť túžbu srdca a dať nám pokoj.

Od počiatku sa Pán snaží prebudiť v srdciach ľudí vedomie, že sú súčasťou Božej rodiny. Budme jeho spolupracovníkmi! V tomto svete plnom nevery a odcudzenia majú Kristovi učeníci zjavovať ducha nebies.

Hovorte tak, ako by hovoril Kristus. Konajte tak, ako by konal on. Zjavujte vládnuť jeho povahy. Predstavujte bohatstvo lásky, ktorá je základom celého jeho učenia a jeho zaobchádzania s ľuďmi. Aj tí najskromnejší pracovníci, keď spolupracujú s Kristom, sú schopní dotknúť sa strún života druhých ľudí, a ich zvuk bude počuť až na druhom konci sveta a bude znieť nekonečné veky.

Nebeské bytosti čakajú na príležitosť spolupracovať s ľuďmi, aby mohli svetu ukázať, čím sa títo ľudia môžu stať a čo všetko môžu v spojení s Bohom urobiť pre spásu tých, ktorí sú na pokraji záhuby. Užitočnosť človeka, ktorý nie je poznamenaný sebeckosťou, ktorý nechá na svoje srdce pôsobiť Ducha Svätého a ktorého život je úplne zasvätený Bohu, je bez hraníc. Všetkým, ktorí zasväcujú svoje telo, dušu aj ducha službe Bohu, sa bude neustále dostávať novej telesnej, duševnej a duchovnej sily. Takým ľuďom sú otvorené nevyčerpatelné zásoby neba.

Kristus im dáva svojho Ducha a život. Duch Svätý udeľuje najvyššiu energiu, aby pôsobila v mysli a srdci. Milosťou, ktorú dostávame, môžeme dosiahnuť víťazstvo, o ktorom sa zdalo, že ho pre naše nesprávne názory a predstavy, pre naše povahové nedostatky a pre našu malovernosť nie je možné dosiahnuť.

Každý, kto sa úplne a ochotne odovzdá Pánovi, aby slúžil, a nič si nenechá pre seba, dostane silu a dosiahne pozoruhodné výsledky. Pre takých Boh vykoná veľké veci. Bude na nich pôsobiť tak, že už na tomto svete sa v ich životoch naplní zaslúbenie, ktoré je určené pre večnosť: Izaiáš 35,1–10.

(Tento text je výberom myšlienok z knihy Cesta ku zdraviu a životnej harmónii.)

Otázky na zamyslenie a rozhovor:

1. Kam až sme schopní či ochotní zájsť v snahe priblížiť sa k druhým ako tí, ktorí chcú ich dobro? Kde leží táto hranica?
2. Do akej miery a ako nás poznajú ľudia v našom susedstve? Čo vedia o našej viere?
3. Akým praktickým spôsobom môžeme vyžarovať a ukazovať „krásu“ Ježišovej povahy tým, ktorí žijú v našom okolí?

ELLEN G. WHITEOVÁ

Advent, časopis Cirkve adventistů sedmého dne v ČR a SR, číslo 8/2014

10x ročně vydává nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.
Roztocká 5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, <http://www.adventorion.cz>
Registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 1210-3365
Objednávky v ČR: Roztocká 5, 160 00 Praha 6
Tel.: 233 320 767; 603 553 628, e-mail: expedice@adventorion.cz
Objednávky v SR: Šafárikova 9, 038 61 Vrútky
Tel./fax: (043) 428 26 70, e-mail: adventorion@adventorion.sk
Vychází: 24. 9. 2014

Odpovědný redaktor: Dan Hrdinka
Příspěvky můžete zasílat na e-mail: hrdinka@adventorion.cz
Inzerce můžete zasílat na e-mail: redakce@adventorion.cz
Redakce si vyhrazuje právo dodané příspěvky krátit.
Foto na obálce: D. Tank
Foto: 2, 9, 24 – Jan Kubík, 18 – Ellen Kapralová
Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava
Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice